TODISTUS

(Testimony)
53-0510 · Jonesboro, Arkansas, USA, 10.5.1953

1 Hyvää iltaa, ystävät! On suuri ilo ja kunnia olla täällä taas tänä iltana. Kurkkuni on vähän käheä. En ole saarnannut pitkään aikaan, ja viimeisten kolmen tai neljän illan aikana, olen saarnannut tosi kovasti niin, että se on vähän rasittanut ääntäni hieman. Yleensä kokouksissani, manageri ja muut hoitavat puhumisen; minä vain rukoilen sairaitten puolesta. Niinpä saarnaaminen on vähän uutta, minkä te voitte erottaa siitä, miten minä hoidan sen, että se on minulle uutta. Mutta minä rakastan Herraa koko sydämestäni. Minä luotan siihen, tänä iltana, että Hän tulee liikkumaan tässä pienessä ihmisryhmässä, että se tulee olemaan suuri siunaus teille kaikille. Uskotteko te, että Hän tekee sen? [Seurakunta sanoo: "Aamen."] Kyllä, Hän tekee sen. Ja nyt, Hän tuntee teistä jokaisen. Minä en oikeastaan näe edessäni ketään, jonka tuntisin, jollei siellä ole veli ja sisar Glover, ja heidän tyttärensä istumassa– he ovat ainoat, jotka muistan kasvojen perusteella. Mutta, Jumala tuntee teistä jokaisen. Hän on tuntenut teidät syntymästänne saakka. Kaiken ruuan, jonka olette koskaan syöneet, ilman, jota hengitätte, ne Jumala on antanut teille– se kaikki tulee Jumalalta.

2 Olin ajatellut puhua tietystä aiheesta tänä iltana, mutta huomisiltana, jos Herra suo, minä haluan aloittaa sarjasta aiheista I Mooseksen kirjasta.

Ja niinpä minä ajattelin antaa tänä iltana pienen todistuksen, ja sitten käynnistän rukousjonon. Niinpä, me luotamme siihen, että Herra siunaa. Olen ollut kovasti rukouksessa tänään iltapäivällä niin, ettei minun juuri nyt tarvitse saada voitelua sairaita varten. Haluan lukea vähän Kirjoituksia. Se [paikka] on Joh. 4: 46. jakeesta alkaen.

> *46 Niin hän tuli taas Galilean Kaanaan, jossa hän oli tehnyt veden viiniksi. Ja Kapernaumissa oli eräs kuninkaan virkamies, jonka poika sairasti.*
>
> *47 Kun hän kuuli Jeesuksen tulleen Juudeasta Galileaan, meni hän hänen luoksensa ja pyysi häntä tulemaan ja parantamaan hänen poikansa; sillä tämä oli kuolemaisillaan.*

48 Niin Jeesus sanoi hänelle: "Ellette näe merkkejä ja ihmeitä, te ette usko".

49 Kuninkaan virkamies sanoi hänelle: "Herra, tule, ennenkuin minun lapseni kuolee".

50 Jeesus sanoi hänelle: "Mene, sinun poikasi elää". Ja mies uskoi sanan, jonka Jeesus sanoi hänelle, ja meni.

51 Ja jo hänen ollessaan paluumatkalla hänen palvelijansa kohtasivat hänet ja sanoivat, että hänen poikansa eli.

52 Niin hän tiedusteli heiltä, millä hetkellä hän oli alkanut toipua. Ja he sanoivat hänelle: "Eilen seitsemännellä hetkellä kuume lähti hänestä".

53 Niin isä ymmärsi, että se oli tapahtunut sillä hetkellä, jolloin Jeesus oli sanonut hänelle: "Sinun poikasi elää". Ja hän uskoi, hän ja koko hänen huonekuntansa.

54 Tämä oli taas tunnusteko, toinen, jonka Jeesus teki, tultuaan Juudeasta Galileaan.

3 Voisimmeko painaa päämme hetkeksi? Isä, me olemme iloisia tänä iltana kokoontuessamme Sinun huoneeseesi. Istuessani tuolla takana kuuntelemassa Sinun palvelijasi puhuvan ihanista asioista, joita Sinä olet tehnyt. Meidän sydämemme on enemmän kuin riemuissaan ajatellessamme sitä armoa, jonka Sinä olet tarjonnut meille, Sinun kelvottomille palvelijoillesi tietoisina siitä, että Sinä olet antanut meille etuoikeuden ottaa vastaan ikuisen elämän ja tulla siunatuiksi siinä maassa, joka on paljon tämän nyt elämämme elämän yläpuolella. Ja on kirjoitettu, että ”Mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut, mikä ei ole ihmissydämeen noussut ja minkä, Jumala on valmistanut niille, jotka Häntä rakastavat.” [1. Kor. 2:9]

Me rukoilemme tänä iltana, että Sinä siunaisit tätä kansaa. Palvelijasi kurkku on hieman käheä, ääni rasittunut… me rukoilemme nyt, että Sinä siunaisit– ehkä, että sinä käyttäisit suurimman osan siitä [siunauksesta] parantamiskokoukseen. Luottaen siihen, että Sinä siunaat jokaista täällä niin, että kun me lähdemme täältä tänä iltana, me voisimme sanoa kuten nuo, jotka tuona päivänä olivat tulossa Emmauksesta ja olivat kävelleet ja keskustelleet Jeesuksen kanssa, vaikka eivät huomanneet sitä, ennen kuin Hän teki jotakin, joka sai heidät tajuamaan sen… He sanoivat: ”Sydämemme paloi meissä kuunnellessamme Häntä.” Tehköön Jee-

sus jotakin tänä iltana sellaisella tavalla, että jokainen tajuaa, että ylösnoussut Jeesus on tänä kevään juhla-aikana [yule season] elävänä täällä meidän kanssamme, palanneena kuolleiden keskuudesta ja ikuisesti elävänä, elääkseen ja asuakseen ihmisten keskellä siihen asti, kunnes Hän ilmaisee itsensä ylöstempauksen päivänä hakemalla seurakuntansa kotiin, jolloin me saamme Hänen kaltaisensa kuolemattoman ruumiin. Suo tämä siunaus; me pyydämme Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen.

[Veli Branham palaa raamatuntekstiinsä] Minä ajattelin juuri hetken verran tätä miestä; ahdinkoa. Ehkä hän oli ollut mukana joukossa, joka ei niin kovin piitannut Jeesuksesta. Mutta tuli hetki, jolloin hän oli tarpeessa, hänen oli tultava; ja niinpä hän tuli tapaamaan Jeesusta, sillä hänen poikansa makasi kuoleman kielissä. Hänen oli tehtävä jotakin

Jeesus sanoi hänelle: "Ellette te näe ihmeitä, te ette usko."

Mutta tuo mies ei vastannut Jeesukselle. Hän sanoi: "Herra, tule, ennen kuin minun poikani kuolee.

4 Siis, tuo mies… Minä haluaisin teidän panevan jotakin merkille; ymmärtäkää tämä näkökohta. Tuo mies halusi Jeesuksen tulevan kotiinsa ja parantavan hänen poikansa; mutta Jeesus ei vastannut hänen pyyntöönsä niin kuin hän olisi halunnut. Joskus Hän ei toimi sillä tavalla meidän hyväksemme. Voit sanoa: "Jos pääsen rukousjonoon… jos Jumala tekee tämän tietyn asian sinulle…

Mutta Jeesus sanoi: "Sinun poikasi elää", ja tuo mies uskoi Hänen sanansa. Siis, mitäpä, jos mies ei olisi uskonutkaan Hänen sanaansa? Se olisi mennyt toisin. Poika olisi kuollut. Aivan samoin tänään; jos sinä et usko Hänen Sanaansa, kuolet. Tämä on Hänen Sanansa: "Joka tahtoo, tulkoon." Mutta, jos et usko sitä, sinä kuolet synteihisi. Jos et voi uskoa parantumiseksesi, sinä todennäköisesti kuolet sairaana; menehdyt sairauteesi, nuorena. Mutta jos uskot sen sanan Jonka Hän sanoi, sinä tulet saamaan sen, mitä pyysit, ja minkä Hän on luvannut.

5 Puhuin tänä aamuna teille, ihmiset, ehkä [tälle] samalle ryhmälle. Me pyysimme ihmisiä menemään omaan seurakuntaansa tänä iltana. Minä en tullut viedäkseni ketään pois omasta seurakunnastaan, enkä odota, että he tulisivat taas huomisiltana. Me haluamme jokaisen olevan omalla palveluspaikallaan, omassa seurakunnassaan. Veli Reedin tarkoitus ei ole ottaa ketään mukaansa pois jonkun toisen seurakunnasta. Hän haluaa ainoastaan, että syntiset, jotka eivät käy seurakunnassa, tulisivat hänen seurakuntaansa. Ne, jotka jo ovat, joilla jo on kotiseurakunta… Mi-

nä tunnen veli Reedin, olen tuntenut jo pitkän aikaa. Minä tiedän, että hänen sydämensä on Jumalan puolella. Olen istunut samassa pöydässä häntä vastapäätä; olen työskennellyt hänen kanssaan rinta rinnan, tiennyt, kun Jumalan voitelu on päällä, tiennyt, että olen saanut T, Richard Reedistä aidon ystävän. Jos en olisi, minä en olisi, olisin kyllä tiennyt sen; ja minä arvostan häntä.

6 Ja niinpä, tänä aamuna minä kerroin hänelle tapahtumasta, joka sattui Suomessa. Minä olin saanut näyn täällä Amerikassa. Kuinka moni oli täällä tänä aamuna? Näyttäkääpä kätenne. Silloin te muistatte sen– näyn pienestä pojasta, joka herätettiin kuolleista– mitenkä se oli Suomen valtion– minulla on Suomen valtion leimat siitä, että pieni poika oli ollut 30 minuuttia kuolleena, yliajettu, murskana, makasi tiellä hirveässä kunnossa. Jumala oli, noin kahta vuotta aiemmin, näyttänyt näyn, mitä tulisi tapahtumaan. Tuo pikkupoika herätettäisiin kuolleista.

7 Muutama päivä sitten, olin istumassa erään managereistani kanssa, paroni von Blombergin, Saksalaisen paronin kanssa St. Petersburgissa, Floridassa…?... Ja hänellä oli ollut pieni saksalaispoika, jonka hän oli tuonut venäläisten linjojen läpi, läheltä Amerikan vyöhykettä, jossa se on yhteydessä Venäjän vyöhykkeeseen. Hänellä oli kaksi nuorempaa sisarta; ja venäläiset sotilaat olivat rynnänneet sisään ja raiskanneet nuo tytöt lattialla. Isä oli rynnännyt sisään keskeyttämään; he ampuivat isän. Tytöt ja poika vietiin leirille ja pantiin hiilikaivokseen. Tytöt pantiin lykkimään päivisin hiiltä ulos [kaivoksesta] ja riisuutumaan ja tanssimaan iltaisin sotilaiden edessä alasti. Toinen menetti järkensä, toinen unohti mitä oli tapahtunut– hän kuoli. Tämä pikkupoika onnistui eräänä päivänä pakenemaan; kykeni jollakin tapaa piiloutumaan jonkin jutun sisään ja pääsi rajan läheisyyteen, livahti pois sieltä kuormasta ja pääsi Amerikan vyöhykkeelle. Siitä on suunnilleen 8 tai 10 kuukautta, kun hän tuli. Hän osasi puhua aika hyvin englantia.

Hän sanoi: "Veli Branham, [kertomus] tuon pojan herääminen kuolleista Suomessa, kulkee yli koko Venäjän. He tietävät siitä kaiken."

8 Se toinen pikkupoika, jonka jätin pois tämän aamun kertomuksestani– auto törmäsi toiseen heistä, ajoi hänen päältään ja murskasi hänen kehonsa; hän oli maannut kuolleena maantiellä… joka siis herätettiin kuolleista. Pikkupoika vietiin sairaalaan. Seuraavana yönä, se pikkutyttö parani, jolla oli ollut se tuki ympärillään, ja niin edelleen… Ihmiset olivat hyvin riemuissaan ja halusivat nähdä… minä en edes osannut puhua

heidän kieltään. Ja Pyhä Henki nousi yleisöstä ja sanoi: ”Se henkilö, joka istuu siellä: NÄIN SANOO PYHÄ HENKI, tulee tapahtumaan niin; he ovat tehneet tietyn asian; heillä on tietty sairaus.” Tulkin piti sanoa se. Se meni aivan täysin kohdalleen. Koskaan se ei ole kertaakaan mennyt vikaan, ei ole koskaan, eikä tule. Ei voi mennä. Kyse on Jumalasta.

9 Silloin, minä muistin sinä yönä kotimatkalla; minua yritettiin saada lähtemään tuon toisen pikkulapsen luo, joka ei ollut vielä kuollut, luo. Se tapahtui kolmantena päivänä. Lasta ei ollut ollenkaan pesty. Auto iski häntä leukaan, runttasi pojan puun kylkeen, runnoi hänen, pienen päänsä; hän sai aivotärähdyksen: tehän tiedätte mitä siellä tapahtui; hän oli kauheassa kunnossa. Ja tämän kaiken keskellä, pikkuäiti, ja isä olivat aivan riekaleina [henkisesti], niin että he makasivat hotellin oven edessä; ja kun lähdettiin, minut piti vetää heidän ylitseen. Parantamiskampanjan säännöt sanovat, ettei saa ottaa vastaan kutsuja, koska jos te menette toisen luo, se loukkaa toista. Siitä syystä kaikki pannaan samalle tasolle; kaikki tulevat kokoukseen.

10 Niinpä, seuraavana päivänä tämä pikkunainen, ihmisparka, hän oli siellä ulkona. Tulkki, joka oli nainen, sanoi; ”Veli”, hän sanoi, ”minä toivoisin niin, että sinä menisit sanomaan edes sanasen siitä, sanoisit sanan noille rakkaille isä- ja äitiparalle. Heidän pikkuinen poikansa ei ole vielä tullut tajuihinsa; hän makaa vielä siellä.”

Minä sanoin: ”Tuokaa heidät ylös.” Sitten heidät tuotiin ylempään kerrokseen; ja niin minä menin sinne, tietenkin heidän piti puhua tulkin välityksellä; ja siinä syy, miksi minä en voi puhua nopeasti kokouksissa.

Afrikassa meillä oli 15 eri tulkkia. Minä sanoin yhden sanan, niin kuin: ”Jeesus Kristus, Jumalan Poika”, minä vetäydyin taakse ja istuuduin, otin juotavaa ja lepäsin hetken ennen kuin kaikki tulkit oli saatu käydyksi läpi. Joku sanoi; ääntä, piti ääntä, se meni: ”Blu, blu, blu, blu, blu, blu, blu.” Se tarkoitti ”Jeesus Kristus, Jumalan Poika. Toinen sanoi: ”Muh, muh, muh, muh” – se oli ”Jeesus Kristus, Jumalan Poika. Ja sitten seuraava heimo ja seuraava heimo ja seuraava heimo niin, että päästiin läpi ne noin 15 eri heimoa.

11 Ja niinpä minä menin ottamaan kulauksen vettä, ja keskustelin samalla veli Baxterin kanssa. Oli aika sanoa: ”Ja Hän tuli maailmaan pelastamaan syntisiä.” Sitten menin takaisin, istuuduin ja keskustelin taas. Ymmärrättekö? Ei voinut puhua kovin paljoa. Vei pitkän ajan käydä se läpi;

mikä tahansa, muutaman minuutin sanoma, jonka puhuisin 10:ssä, 15:ssä minuutissa vei puoli tuntia, melkein, viedä se läpi.

Ja niin, kun olimme palaamassa [Suomessa], tämä pikkunainen tuli ulkona meitä vastaan, hän ja hänen miehensä, ja nainen tuupertui lattialle. Hän alkoi puhua jotakin suomalaisella murteella. Ja rouva Isaacson sanoi: "Hän pyytää sinua tulemaan parantamaan hänen pienen poikansa." Lääkärit olivat sanoneet, ettei hänellä ollut mitään ajallista toivoa.

12 Minä sanoin: "Siis, minä en kykene parantamaan hänen pientä poikaansa." Ja niin tulkki kertoi sen hänelle.

Sitten hän sanoi: "Te herätitte sen toisen pikkupojan kuolleista, eikä minun pieni poikani ole vielä kuollut."

Minä sanon, että olen nähnyt kolme kertaa, kun lääkärien kuolleeksi julistama kuollut herää henkiin.

Eräs heistä todisti täältä saarnatuolista silloin, kun olin täällä ensimmäistä kertaa– toista kertaa täällä. Rouva Hattie Waldrop. Muistatteko? Phoenixissa, Arizonassa. Hän kuoli sydämen- paksusuolensyöpään. Seuraava oli rouva, tai siis mies omassa kaupungissani– Lij Perry-niminen, joka kuoli onnettomuudessa, vietiin lääkäriin; kuoli.

13 Hattie herätettiin kuolleista, ja hän elää tänään; hän työskenteli Pennsylvania Railroadille. [rautatieyhtiö] Ja seuraava oli tämä vauva, joka on täällä. Tämä rouva täällä Kennettistä, Missourista.

Minä tiedän monia, joita on luultu kuolleeksi; hän ehkä oli. Se pieni sokea värillinen pikkutyttö parani täällä paikan takana: muistatteko sen…?... kun olin täällä edellisellä kerralla? Siis, hän olisi saattanut kuolla; en tiedä. Minusta hän oli koomassa. Hän tuli paikalle todistamaan paranemisestaan syövästä– suoraan Kaliforniasta. Hän ehkä istuu täällä tänä iltana, sikäli, kun minä tiedän. Niinpä; mutta minä en voi tietää oliko hän kuollut vai ei; en osaa sanoa.

14 Mutta, joka tapauksessa, tunnen noiden kolmen lääkärin lausunnot siitä, että he olivat kuolleita. Sitten, tämä pikkupoika, hän– hän ei tietenkään vielä ollut kuollut, mutta hän oli tajuton; ei ollut tullut tajuihinsa. Se oli kolmas päivä, joten ne ihmiset tulivat ja sanoivat: "Tulkaa sairaalaan."

No, minä sanoin: "Lähteminen täältä ja meneminen sairaalaan on kyllä vastoin minulle annettuja sääntöjä. Minä rukoilen poikanne puolesta." "Muuten, oletteko te kaikki kristittyjä?" minä sanoin.

”Emme.”

”No mutta”, minä sanoin, jos tuo pieni poika… jos te haluatte palveluksen minulta, tehkää ensin minulle mieliksi.” Sanoin: ”Jos… Teistä pitäisi tulla kristittyjä, Ehkä Jumala olisi teidän pojallenne armollinen ja säästää hänen elämänsä. Mutta, jos teistä tulee kristittyjä, te ehkä saatte armon Jumalan silmissä, ja vaikka Jumala ottaisi teidän poikanne pois– hänhän on vain poikanen– hän on vasta kuusivuotias. Sanoin: ”Hän pääsee taivaaseen; siellä ei ole onnettomuuksia, ja minä sanoin: ”Jos te kuolette syntisinä, te ette mitenkään pääse taivaaseen, ettekä te näe häntä enää koskaan. Mutta, jos te… jos hän kuolee, ja Jumala vie hänet, ja te olette kristittyjä, te tulette jonakin päivänä nousemaan ylös, ja elämään hänen kanssaan siellä, missä ei ole onnettomuuksia.” Mutta minä sanoin: ”Silloin, jos ette silloin–- ja jos… Jumala ehkä tulee säästämään hänen henkensä”, minä sanoin. Ja niin he ymmärsivät, että silloin he eivät menettäisi häntä missään tapauksessa, ja niinpä he halusivat tulla kristityiksi. Me polvistuimme ja rukoilimme. He antoivat sydämensä Kristukselle; me nousimme, ja kun he pääsivät ylös, silloin tuo pieni äitiparka– hän oli noin 22 vuotias, arvelisin, 23, hän sanoi; tuli luokseni ja mutisi jotakin minulle ja tulkki sanoi: ”Näin hän sanoi: ’Hän sanoo, että menkää nyt parantamaan minun poikani.’”

15 No, minä sanoin: ”Tuo on kyllä hirveän ystävällistä teiltä, sisar, mutta minä en kykene parantamaan poikaa.” Minä sanoin: ”Herran Jeesuksen on annettava minulle ensin näky siitä, mitä tulee tapahtumaan, sitten minä kerron teille.”

Nainen sanoi: ”Menkää, nähkää näky.”

Minä sanoin: ”Tuo on kyllä ystävällistä, mutta minä en voi tehdä sitä. Jumalan pitää antaa se minulle itse.”

Hän sanoi: ”Siis, tehän olette nähnyt näyn tuon toisen pojan puolesta.”

Ja minä sanoin: ”Kyllä, pitää paikkansa, mutta minä en pyytänyt sitä. En silloin edes tiennyt, että olin tulossa tänne. Jumala vain antoi sen minulle. Se oli Jumalan itsenäinen tahto. Siis, minä en voi tehdä sitä”, minä sanoin.

Ja hän sanoi: ”No, tulkaa sairaalaan.”

16 Minä sanoin: ”Ei, minä… Sellainen rikkoisi sääntöjä. Minä lähden huoneeseeni rukoilemaan. Jumala voi kuulla minua siellä aivan yhtä hy-

vin kuin sairaalassa."

Ja niinpä minä lähdin, aloin… Nainen sanoi: "No, menkää huoneeseenne, minä odotan siihen asti, kun te saatte näyn." Se oli valtavan suloista, mutta…

Minä sanoin: "Hän ei ehkä anna minulle näkyä. Hän ei ehkä edes puhu minulle mitään. Minä en voi pakottaa Häntä. Niin tapahtuu vain, jos Hän haluaa."

Niinpä rouva Isaacson sai heidät lopulta lähtemään sairaalaan. Niinpä he… sen sijaan että olisivat lähteneet sairaalaan, he menivät kotiin. Noin kymmenessä minuutissa puhelin soi; ja teidän pitäisi nähdä nuo Suomalaiset puhelimet. Siinä on sellainen pitkä tikku, tällä tavalla; te panette sen korvanne taakse ja kierrätte kampea tällä tavalla. Niinpä he soittivat, ja sanoivat: "Oletteko jo nähnyt näyn?"

"En."

Ja kymmenen minuutin päästä, nainen soitti jälleen: "Näittekö jo näyn?"

17 "Ei." Rouva Isaacson sanoi: "Ehkä sellaista ei tulla edes näkemään. Jatkakaa te vain ja palvelkaa Jumalaa ja olkaa kiitollisia ja uskokaa, että teidän pieni poikanne tulee paranemaan."

No, siellä, täsmälleen kokouksen alkamiseen saakka, he soittivat joka 15. – 20. minuutti ja kysyivät, olinko minä jo nähnyt näyn; miten tulisi käymään. Minä sanoin: "Hän saattaa; Jumala saattaa kertoa minulle, että aikoo ottaa pojan pois." Sanoin: "Jos Hän aikoo ottaa hänet pois, no, vain sen me voimme sanoa. 'Tapahtukoon Sinun tahtosi.'"

18 Niinpä hän sanoi… No, me lähdimme rukoushuoneelle. Ja se oli se ilta, jolloin se pieni tyttö parani, josta kerroin tänä aamuna. Matkalla kotiin sinä iltana, me menimme ylös, yläkertaan. Rouva Isaacson meni omaan huoneeseensa. Veli Jack Moore ja veli Lindsay olivat yhdessä huoneessa. Veli Baxter ja Howard, minun veljeni, olivat yhdessä. Minä olin omassa huoneessani yksin sen näyn takia. Ja niin minä astuin sisään ja toivoin, että jos minulla olisi joitain kanadalaisia ystäviä täällä, ettette te loukkaannu minuun.

Kanadassa, Howard oli antanut minulle vähän karamellia, sellaisia joita Kanadassa on eikä niissä oli kovin paljon sokeria, ja niinpä ne maistuvat hirveältä. Niinpä hän sanoi minulle tullessaan sisään sinä iltana: "Bill, muistatko nuo kanadalaiset karamellit?"

Ja minä sanoin: ”Kyllä.”

19 Hän sanoi: ”Sinun pitäisi maistaa näitä suomalaisia.” Kaksi pientä nelikulmaista palaa karamellia. Minä vain otin ne käteeni, joka oli kiinni Raamatussani ja lähdin huoneeseeni. Siellä on sellaisia tosi suuria marmoripöytiä; hyvin vanhanaikaisia. Ja minä laskin noin vain Raamattuni pöydälle; kävelin ulos. Kello oli noin 12 yöllä. Oli vain hämärää; pimeä ei tullut ollenkaan; se oli huhtikuuta, päivä oli jo melkein noussut. Siellä on päivä vuodessa (ymmärrättehän?) kuusi kuukautta pimeää; kuusi kuukautta aurinko on taivaalla; ja se on keskiyön auringon maa.

20 Tuhannet lappilaiset tulevat etelään Lapista ja ajavat karibuja [poroja] ja ajavat sellaisilla pienillä reen tapaisilla. Karibu, melkein ”kieli vyön välissä”, ja niin sitä tullaan ja ajetaan täällä tavalla [ollaan] aivan sen takana. Sinne kokoonnutaan kaikkialta. Messuhallissa oli 25000. Ja tuona iltana, kun minä menin rakennukseen suunnilleen kolmen aikoihin, yhtenäinen ihmisjono ulottui kuuden korttelin päähän; Messuhalli, 25000 ihmisen täyttämänä. He rakastivat Herraa. Seuraavaksi eniten-, arkansasilaiset, minä sanoin tänä aamuna, rakastavat Herraa; tulevat minkä tahansa läpi päästäkseen palvelemaan Herraa.

21 Sitten, kun nousin ylös, laitoin Raamatun pois, kävelin ikkunaan ja saatoin nähdä, kun ihmiset tulivat puistojen poikki ja juttelivat ja juttelivat siitä, mitä oli tapahtunut. Ja he olivat niin iloisia, ja he jatkoivat juttelua keskenään. Ja naiset, suurissa saappaissaan, nuoret tytöt ja kaikki; ja heillä oli isot paksut hameet, niitä heidän piti käyttää yhtä hyvin kesällä kuin talvellakin. Ja sieltä sitä tultiin sinne taukoamatta. Ja hetken päästä minä nostin käteni; sanoin: ”Oi, suuri Jehova Jumala, miten ihmeellistä. Sinä olet niin hyvä Jumala, ja näytit tuon näyn, että piti herättää se pikkupoika kuolleista– tänä iltana paransit tuon pikkutytön.”

22 Ja vähän ennen sitä, en vielä kertonut siitä tänä aamuna, yksi se kaupungin päämiehistä, se oli vähän jonkinlainen virkamies, hänen pieni tyttärensä oli ollut rampa kymmenisen vuotta; jostakin lähtien, kuume oli iskenyt hänen selkärankaansa. Hän käveli vähän tähän tyyliin. Ja siinä samassa kokouksessa, Jumala paransi hänet. Hän käveli aivan normaalisti. Ja voi, se oli ihana ilta!

Herra Manninen ja… Kuinka moni on saanut ”Voice of Healing” – lehden ja on nähnyt sen kuvan niistä asioista siellä? Kainalosauvoja on kasattu ja semmoisia, joilla ihmiset olivat kävelleet, näin iso nippu ettei sitä voinut tällä tavalla edes pitää– yhden illan kokouksesta. Ja heti, kun

ihmiset olivat nähneet yhden yliluonnollisen asian tapahtuvan, heidän puolestaan ei tarvinnut edes rukoilla; he ainoastaan nousivat pystyyn ja kävelivät vain pois. He uskoivat joka tapauksessa. Ei tarvinnut… Sillä lailla se on muualla, paitsi Amerikassa. Jostakin syystä, meillä asia ei ole näin. Kurja juttu, mutta niin se on. Tiedättekö te mistä kiikastaa? Meihin on pumpattu aivan liikaa oppia. Meidän pitää mennä kysymään tohtori siltä ja siltä, pitääkö asia paikkansa. Hän sanoo: "No, kyse on teologiasta."

Toinen sanoo: "No mutta, sehän on ajatustenlukemista."

Toinen sanoo: "Sehän on paholainen."

Tri. se ja se sanoo: "Roskaa."

Toinen tohtori sanoo: "Se on perkeleestä."

23 Voi tavatonta– ihmekös tuo, jos kukaan ei kykene uskomaan. Ihmekös tuo, jos sinä et kykene uskomaan. Lopeta kyseleminen tohtori siltä ja siltä; tartu siihen, mitä Jeesus sanoi. Anna sen ratkaista. Hän on sama eilen tänään ja ikuisesti.

Sehän oli fariseusten ja muiden tapa, heidän piti mennä kysymään papilta, oliko oikein tehdä niin tai niin. Siitä syystä he eivät kyenneet näkemään Jeesusta ja tajuamaan kuka Hän oli. Samalla tavalla ihmiset eivät pysty näkemään Pyhää Henkeä– sama juttu! Kristityt ystävät, kuunnelkaa: Ihmisillä on seurakuntia ja meillä on kaikkea, mutta ihmiset eivät kykene näkemään tuota Elämän Jyvästä, Pyhää Henkeä, joka tekee ihmeitä ja merkkejä joita Hän lupasi tehdä omiensa keskuudessa. Hän sanoi tulevansa olemaan meidän kanssamme, jopa meissä, maailman loppuun asti.

24 Minä seisoin siinä ylistämässä Herraa Hänen hyvyydestään, katsoin ulos tuosta suuresta ikkunasta; oli vähän hämärää; sanomalehteä pystyi silti vielä lukemaan kadulla; olin vielä jalkeilla; kello oli noin 23:30 tai 24. Ja muut olivat menneet huoneisiinsa. Minä seisoin katselemassa ikkunasta tällä lailla ylistäen, kädet kohotettuina Jumalaa kohti noita setrivuoria. Minä ylistin Häntä. Minulle tuli outo tunne. Se näytti minusta vähän niin kuin tulelta siinä ympärillä, missä minä seisoin.

25 Vilkaisin sivulleni siinä seistessäni, ja siinä seisoi Hän, käsivarret puuskassa, katsoi minua… ja asettuneena eteeni; Hän ei ollut siinä aikaisemmin; siinä oli sellainen pitkulainen purkki– tätä korkea. Ja siinä oli kaksi pääsiäiskukkaa – joksi minä niitä nimitän, en tiedä miksi niitä sa-

notaan. Pikkuisia kukkia, jotka nousevat– siinä on semmoisia pieniä kellon muotoisia… Keltaisia ja jotkut ovat valkoisia, nousevat pääsiäisen aikoihin… niiksi me nimitämme; luulisin, että niitä nimitetään narsisseiksi [/pääsiäislilja] se on niiden oikea nimi, mutta niitä ei kasva edes joka maassa. Mutta sellaisia oli siinä purkissa. Minä ajattelin: "Siis, mitähän tämä on?" Ja minä huomasin, että toinen niistä oli pohjoiseen päin, makasi pitkällään pöydällä, taipunut sen purkin yli, makasi näin, ja se toinen oli taipunut alas.

26 Ja minä katsoin Häneen; siinä Hän seisoi, kuten aina. Hän oli pitkä mies, tumma hartioille ulottuva tukka, oliivin värinen iho, paljaat jalat, pitkä valkea viitta päällä, käsivarret ristissä; painoi noin 200 paunaa [~90 kg]. Hän on aina sen Valon alla. Ja Hän seisoi siinä; Hän katsoi minuun. Ja minä sanoin…?... suunnilleen; aloin polvistua; Hän sanoi: "Mitä sinun veljesi antoi sinulle?"

Ja minä sanoin: "Kaksi karamellin palaa; ja minä laskin ne tuohon toiselle… tuolla pöydälle."

Ja Hän sanoi: "Syö ne." No, minä kurotin ja otin ne kaksi karamellin palaa ja panin ne suuhuni; aloin pureskella sitä. Olin ajatellut syödä ne sinä iltana, mutten ollut tehnyt sitä, laskin ne vain käsistäni ja kävelin sinne ylistämään Herraa. Ja minä aloin pureskella sitä karamellinpalaa; se maistui hyvältä; nielaisin sen. Ja kun, minä nielin sitä, se pääsiäiskukka, joka oli siinä pöydällä, teki näin: "Fiuh!" ja suoristui noin vain. Ja minä katsoin siihen; enkä käsittänyt sitä.

27 Minä katsoin taas Häneen. Hän sanoi: "Syö se toinenkin pala." Ja minä panin sen suuhuni ja voi, sepä olikin kamalaa; ja silti se oli samanlaista karamellia; semmoisia pieniä suklaalevyjä. Ja minä panin sen suuhuni. Se maistui; voisin kuvitella miltä tärkki voisi maistua. Ja vain… minä otin sen suustani näin, ja huomasin, että se toinen pääsiäiskukka roikkui puoleksi alhaalla, ja se alkoi painua alaspäin, alas, alas, alas. Minä otin karamellin heti pois; Hän sanoi: "Jos et pysty syömään sitä, niin se toinenkin poika kuolee." Panin sen takaisin suuhuni ja aloin pureskella tosi vikkelästi ja nielaisin sen tosi vikkelästi. Ja niin tehtyäni, se toinen etelään päin kallistunut kukka teki: "Fiuh!"

28 Se meni aivan juuri sillä tavalla kuinka ne pojat kaatuivat, kun se auto osui heihin. Toinen pohjoiseen, toinen etelään päin. Ja siinä ne molemmat olivat pystyssä. Ja minä katsoin Häneen; sanoin: "Herrani, minä en ymmärrä. Mitä tämä tarkoittaa?"

Hän sanoi: ”Mene soittamaan sille naiselle ja sano: ’Näin sanoo Herra: sinun poikasi elää eikä kuole.’”

Voi tavaton. [Sitten] Hän lähti luotani. Siinä minä seisoin. Olin aivan turtana; niin kuin olin tänä aamunakin sängyssäni. Aloin pureskella sormiani ja koetella käsiäni. Ajattelin: ”Oi, jospa vain saisin puhuttua– -saisin puhuttua.” Ja minä ajattelin… minun huuleni tuntuivat tosi paksuilta, ja minä katselin Raamattuani ja ryntäsin sinne aulaan, ja päästin kovan huudon. Tehän kaikki tunnette veli Mooren ja muut; te voitte kysyä heiltä. Päästin kovan huudon; ensimmäiseksi ovet alkoivat aukeilla; ihmiset katselivat ulos.

29 Sanoin: ”Tulkaa, veli Moore, kaikki, ja sisar Isaacson.” He kaikki tulivat ulos. Minä sanoin: ”Sisar Isaacson, menkää soittamaan sille pikkuäidille ja sanokaa hänelle: ”’Näin sanoo Herra, hänen poikansa elää eikä kuole.’”

Sisar lähti sinne vanhaan puhelimen ääreen, sinne missä hissin oli, tai elevaattorin, joksi me sitä nimitämme täällä. Siellä sitä nimitetään hissiksi; se juttu, joka vie teidät ylös. Ja sisar soitti sillä pienellä puhelimella; hän soitti äidille kotiin ja he olivat saaneet tiedon, että poika oli kuolemaisillaan.

Siis, äiti oli jättänyt pienemmän lapsen lapsenvahdin hoiteisiin, ja lähti sairaalaan. Sairaala oli vain sellainen talo– aivan tavallinen talo, johon sairaat laitettiin. Ja niinpä sisar soitti sairaalaan, ja sai äidin puhelimeen; siellä sanottiin, että poika teki kuolemaa. Äiti saatiin puhelimeen; sisar Isaacson sanoi: ”Veli Branham näki juuri näyn,” hän sanoi, ”ja käski sanomaan teille: ’Näin sanoo Herra…’” Se pikkuäiti oli huutanut; hän sanoi ”Älkää pelätkö, poika ei tule kuolemaan!”

30 Ja, kun tuo herttainen äiti toipui sellaiseen kuntoon, hän sai sanottua: ”Kuinka hyvin minä sen tiesinkään.” Me seisoimme hänen vierellään kumartuneita hetki sitten, ja hän nousi ylös sängyssä. Me saimme hänet pestyksi; hänellä oli– hän sai kulauksen vettä; me viemme hänet kotiin aamulla.”

Jumala oli vastannut naisen rukoukseen. Ystävät, minä en lainkaan koskenut poikaa, eikä kukaan meistä– häntä ei koskenut todellakaan kukaan. Se oli Jumala, vastauksena ihmisten rukoukseen– se sen sai aikaan. Hän ainoastaan näytti minulle ja sanoi: ”Mene kertomaan tämä. Mene sanomaan näin.” Näettekö sen? Niinpä, älkää tehkö minusta jumalallista parantajaa. Minulla ei ole asian kanssa todellakaan mitään teke-

mistä.

31 Jos minä nyt sanoisin veli Reedille täällä: "Mene kertomaan tietylle miehelle, tietty asia", minä olisin sanoman lähettäjä, ja jotkut meistä ovat syntyneet, ystävät, olemaan saarnaajia: veli Reed, monet muut. Joku meistä on syntynyt olemaan muusikko. Minä huomasin tuon nuoren naisen tänä iltana, joka naputteli noita juttuja tuolla, ksylofonia; [joku] soittaa urkuja, pianoa. No, minähän en ymmärrä sellaisesta mitään. No siis, minä en tiedä edes onko se vireessä vai epävireessä; minä en osaa sanoa sitä. Jumala ei lähettänyt minua soittamaan musiikkia; vaan minä synnyin näkijäksi.

Siis, he soittavat musiikkia Jumalan kunniaksi. Se on eräs tapa saarnata evankeliumia. Joku mies saarnaa sitä sanan kautta. Ja minun tapani on [tehdä se] näyn kautta. Uskotteko te, kaikkia näitä todisteita, jotka Jumala on lähettänyt teille? Etkö tiedä, että Jumala on noissa lauluissa, kun sinä laulat niitä, tuo Jokin, joka siunaa sieluasi? Eikö täällä ole ketään– kun saarnaaja saarnaa, se todella vahvistaa todeksi kaiken sinulle? Eikö pidäkin paikkansa?

Siis, Hänellä on muitakin lahjoja. Ensinnä apostolit, toiseksi profeetat, parantamisen lahja, ihmeiden tekeminen, opettajat– niin edelleen. Pitääkö paikkansa? Kaikki seurakunnan saattamiseksi täydelliseksi. Eikö tämä ole totta?

Siis, ei epäuskoa! Uskokaa Jumalaan. Jumala saa sen tapahtumaan. Uskotteko sen? Painetaanpa yhdessä päämme. Sisar Reed…

32 Olen niin kiitollinen siitä, ettei ole ollut ketään, joka olisi tullut pyörätuolilla, paareilla tai kainalosauvoilla, jotka eivät olisi lähteneet ulos– sikäli, kun minä tiedän. Siellä eräs rouva istuu tänä iltana; näyttää siltä, että häneltä on raaja murtunut– jotakin. Pyhä Henki voi paljastaa hänelle, mistä tässä kaikessa on kyse. Hän on kaikkien meidän sairauksiemme; kärsimystemme parantaja.

Oi Herra, kun minun mieleni ajelehtii menneeseen, näiden muutamien vuosien aikaan, satoihin tuhansiin ihmisiin. Siis, me olemme nyt todella yhtä päivää lähempänä kotia. Tämä päivä on kääntämässä sivua. Siitä tulee uusi päivä historiaan, päivä, jona meidän pitää kohdata toisemme joskus tuomiolla. Yksi jumalanpalveluksen osa vielä– rukoileminen sairaitten puolesta– alttarikutsu…

33 Siunaa palvelijoitasi joka puolella tänä iltana, uljaita, uskon sanapal-

velijoita, jotka seisovat lavalla julistaen pelotta evankeliumia. Siunaa heitä kautta koko maailman, Herra, kautta kaikkien kansakuntien. Lähetä Jeesus, Sinun Poikasi. Tämä vanha maailma likoaa kristillisessä veressä, alttarit kylpevät kyynelissä huutaen: "Tule, Herra Jeesus!" Jonakin päivänä Hän tulee. Me tulemme näkemään Hänet.

Ja nyt, Isä, tänä iltana minun osani on rukoilla sairaitten puolesta. Kun tämä pieni joukko on tullut koolle läpi tämän rajuilman. Jotkut heistä ovat ajaneet monia maileja rakkaudesta Sinuun. Varmasti täällä istuu joitakuita, jotka ovat hyvin sairaita. Joitakuita, jotka istuvat täällä ja kummastelevat. Jumala, voikoon jokainen lähteä tänä iltana iloisena, riemuiten, ja parantuneena. Kääntyköön syntiset, pelastukoon luopiot. Tulkoon tästä loistava ilta. Saa Sinä kunnia tästä kokouksesta.

34 Ja nyt, kaikkivaltias Jumala, tuo jälleen meidän Herramme Jeesus Kristus kuolleista, lähetä Hänen enkelinsä olemaan palveleva henki, joka ohjaa Sinun palvelijaasi tämän elämän läpi; seisköön hän minun rinnallani tänä iltana täällä ja tuokoon Jeesuksen julki tälle yleisölle; sillä me pyydämme sitä Jeesuksen nimessä. Aamen.

[Nauhassa tyhjä kohta.]… sillä minä olin heikko; kaikkialle maailmaan. Yhtenä päivänä, minä sain kirjeen Saksasta. Eräs rouva oli ollut vuosia rampa ja tuolissa niveltulehduksen takia. Hän oli lukenut minun pikku kirjani: "Man Sent From God" [Jumalan lähettämä mies], joka oli käännetty saksaksi, suomeksi, afrikaansiksi, voi– en edes tiedä.

Hän oli saanut nenäliinan; hän noudatti ohjeita ja kiinnitti sen alusvaatteisiinsa, pani kätensä sen päälle. Hän sanoi: "Nyt perkele, sinä lähdet täältä!" Pomppasi ylös tuolista ja lähti kävelemään pitkin taloa itsekseen [ilman apua].

35 [Tyhjä paikka nauhassa.]… Ja se lapsi oli saanut auringonpistoksen, luulisin, koska noin yhdentoista aikoihin; hän oli ollut elopellolla isäntä kanssa, alkoi valittaa: "Pääni." Hänet lähetettiin pois ja hän makasi äitinsä sylissä ja hän kuoli noin päivällisen aikaan.

Elialla oli pikkuinen huone. Nainen oli rakennuttanut Elialle pienen huoneen –viereen, mistä hän kulki ohi: siellä oli vuode ja jakkara ja vesikannu. Nainen otti pojan ja pani hänet profeetan sänkyyn, Eikö ollutkin hyvä paikka mihin panna hänet? Näin on.

Naisen aviomies tuli. Hän sanoi: "Satuloikaa muuli. Mene edellä nyt; äläkä pysähdy."

Hän sanoi: ”Älä mene Karmel-vuorelle, koskei ole sapatti eikä uusikuu. Profeetta ei ole siellä vuorella.” Hänellä oli siellä luola, jossa hän oleskeli.

Nainen sanoi: ”Kyllä se sopii.”

36 Mies sanoi palvelijalle: ”Satuloi tämä muuli ja lähde liikkeelle, äläkä pysähtele ennen kuin minä käsken sinua.” niin sitä pitää– ”Lähde liikkeelle, äläkä pysähtele.” Ei ollut vaihtoehtoja.

Niinpä, kun profeetta tuli ulos, näki naisen tulevan, hän sanoi Geehasille– palvelijalleen; hän sanoi: ”Sieltä tulee se suunemilainen. Hänellä on suru sydämessään. Minä en tiedä, mikä hänellä on. Jumala ei ole ollenkaan paljastanut sitä minulle”, hän sanoi.

Näettekö, Jumala ei kerro profeetoilleen kaikkea. Hän sanoi: ”Jumala on salannut sen minulta. Hän kysyi: ”Onko kaikki hyvin? Onko aviomiehesi asiat hyvin? Onko lapsella kaikki kunnossa?”

37 Nainen sanoi: ”Minulla on kaikki hyvin. Aviomiehelläni on kaikki hyvin; ja lapsella kaikki on kunnossa.” Tällaista minä rakastan. Hänen lapsensa makasi vainaana, mutta: ”Kaikki hyvin.”

Nainen tiesi, että siinä oli Jumalan profeetta, ja hän tiesi, että hän oli tuon ajan Jumalan mies. Ja hän tiesi, että Jumala oli profeettansa kanssa. Hän tiesi sen. Ja jos hän vain voisi päästä tuon profeetan luo, hän saisi selville, miksi Jumala oli ottanut hänen lapsensa pois.

Niin sitä pitää. Minusta Martta käytti tuota samaa silloin, kun hän kohtasi Jeesuksen.

Ja niin profeetta loi katseensa häneen, ja niinpä hän… Nainen lankesi hänen jalkojensa juureen. Geehasi nyki hänet ylös, mestarinsa edessä. Sitten nainen alkoi paljastaa, mitä oli tapahtunut.

Siis, kuunnelkaapa, hän sanoi: ”Geehasi, ota minun sauvani ja lähde liikkeelle. Älä tervehdi ketään; älä puhu kenellekään; jos joku puhuu sinulle, älä sinä kumminkaan puhu heille; ja mene ja pane tämä sauva lapsen päälle.”

38 Nyt, Elia tiesi, että kaikki, mihin hän koski, oli siunattu. Mutta nyt, jos hän saisi naisen uskomaan sen. Luulisin, että juuri sillä tavalla Paavali sai nuo nenäliinat [hikiliinat KR38] Ymmärrättekö? Hän tiesi, että Jumala oli hänessä, ja Elia tiesi, mitä hän siunasi– mihin hän pani kätensä, oli siunattu. Siitä syystä meillä on tuo käsky panna kädet sairaiden päälle– mitä sinä kosket, on siunattu. Siitä syystä Paavalin iholta vietiin hiki-

liinoja ja esivaatteita. Siitä syystä Pietarin varjo kulki yleisön päältä, ja se tunnistettiin…

Päästetäänpä tämä suunemilainen nainen vähän edemmäksi. Minä rakastan tätä tapausta. Katsokaa. Mutta naisella ei ollut uskoa tuohon keppiin. Hän sanoi: ”Niin totta kuin Herra elää ja sinun sielusi elää, minä en jätä sinua.” Päättäväinen– tästä minä pidän. Ettekö tekin? Nainen sanoi: ”Minä aion pysyä visusti sinun kanssasi.”

39 Ja niin hän vyötti kupeensa ja lähti liikkeelle; Pääsi kotiin ja siellä kaikki itkivät ja parkuivat ja hälisivät. Elia parka ei tiennyt, mitä tehdä. Siis, kuunnelkaa: hän meni sisään huoneeseen, jossa kuollut lapsi makasi. Ja Elia käveli edestakaisin lattialla, ees ja taas, ees ja taas; ei rukousta nyt; käveli edestakaisin lattialla. Sitten, hän meni ja asetti kehonsa lapsen ruumiin päälle; huulensa lapsen huulille, nenänsä lapsen nenälle, päänsä lapsen päälle; ja hän makasi siinä.

40 Jumala hänessä… Lapsen keho alkoi lämmetä. Hän [Elia] nousi, käveli edestakaisin, edes ja taas jälleen lattialla; palasi, paneutui lapsen päälle jälleen, huulet lapsen huulille, nenänsä lapsen nenälle, kätensä lapsen käsien päälle, ja lapsi aivasti seitsemän kertaa – kunpa minulla olisi aikaa käydä läpi tämä numero 7 tässä, muttei ole–, aivasti seitsemän kertaa ja heräsi henkiin.

Jumala oli tuossa profeetassa, ja tuo nainen tiesi, että jos hän saisi tuon profeetan tulemaan sisälle… Jumala oli profeetassaan ja jos nainen pääsisi kosketuksiin Jumalan profeetan kanssa, hän saisi selville jotakin lapsestaan. Ja hänen lapsensa palautettiin hänelle jälleen elävänä, koska hän kunnioitti Jumalaa ja Hänen palvelijaansa. Pitääkö tämä paikkansa?

41 Siitä syystä ihmiset paranivat Paavalin lähettämillä hikiliinoilla; ihmiset tiesivät, että Jumala oli tuossa apostolissa. He tiesivät, ettei hän ollut vain apostoli, hän oli profeetta. Ja hänen iholtaan otettiin hikiliinoja ja esiliinoja ja ne pantiin sairaitten päälle ja pahat henget lähtivät heistä ja he paranivat. Pitääkö paikkansa?

Painetaanpa päämme. Herra Jeesus, tässä minun edessäni on nenäliinoja. Joku kallis vanha, ehkä sokea isä, istuu tänä iltana jossakin pienessä mökissä puuvillaverhon takana; pienen hellan takana odottamassa, että tämä nenäliina tulisi… Ehkä joku äiti tuolla jossakin miettii, pienen kärsivän vauvansa kanssa, milloinhan se nenäliina tulisi takaisin, kun hän kylvettää vauvaa pannakseen sen nukkumaan. Jumala, katso näitä tilanteita!

42 Eräs kirjoittajista opetti meille, että Israel tuli ulos Egyptistä ja noudatti Jumalan käskyä; saapui Punaiselle merelle– vuoret toisella puolella, autiomaa toisella puolella; faaraon armeija oli tulossa ja Punainen meri oli saanut heidät [israelilaiset] satimeen. [Kirjoittaja] sanoi: "Jumala katsoi alas Tulipatsaasta vihaisin silmin, ja meri pelästyi ja vyöryi takaisin, ja Israel pääsi yli."

Herra, suo tänä iltana, kun minä panen käteni näiden nenäliinojen päälle, että kun ne koskettavat noita sairaita ihmisiä, katsokoon Jumala alas Tulipatsaasta, jälleen vihaisin silmin, ja lähteköön sairaus ihmisistä, ja pääsköötheyli luvattuun hyvän terveyden ja voiman maahan. Suo se, Herra. Siunaa näitä nenäliinoja Sinun Poikasi, Jeesuksen Kristuksen nimessä sitä tarkoitusta varten. Aamen.

43 No niin, Billy; Mistä alkaen? 50:stä sataan. Mikä oli se…?... se ensimmäinen osuus? Yhdestä viiteenkymmeneenkö? Kutsutaanpa sitten toinen osuus, sen viimeinen osuus. Kutsutaanpa se. Kutsutaan rukouskortit; T, jotka annettiin tänään iltapäivällä. Kutsun 85:stä sataan. Me yleensä otamme noin– noin 15 on suunnilleen se määrä jonka me voimme ottaa lavalle. Ja sitten, me otamme yleisöstä.

Kellä on T85? Ai, 85, 90, 95 – aivan oikein. Anteeksi; selvä: 86, 87, 88, 89, 90, sataan asti, järjestäkää jono ensin. Te muut, katsokaa tännepäin, minuun hetkinen. Kuinka moni täällä haluaa parantua tänä iltana? Nostaisitteko kätenne, sanokaa: "Minä haluan parantua, veli Branham."

Kuinka moni täällä sanoo: "Minulla ei ole rukouskorttia, mutta minä haluan siitä huolimatta parantua, veli Branham"? Nostakaapa kätenne. Katsokaa tätä suurta joukkoa, kaikkialla pitkin näitä rivejä; joka puolella.

44 Kristitty ystäväni, varmaankin Jumala on todistanut riittävästi sinulle kertoakseen, että minä puhun sinulle totta. Jos katsot tännepäin ja rukoilet, ja uskot tämän kertomuksen, jonka minä kerron sinulle, olevan totta– hyväksy vain se; sano: "Se on totta." Kaikella… Raamatun ansioilla, tieteen todeksi osoittamisen kautta, sen kautta, mitä sinä itse näet…

Raamattu sanoo: "Tulkoon jokainen sana todistetuksi kahden tai kolmen todistajan suulla." Pitääkö se paikkansa? Kuinka moni sanoo, että Raamattu sanoo niin, sanokoon: "Aamen." [Seurakunta sanoo: "Aamen."]

45 Raamattu sanoo, että Jeesus Kristus on sama eilen, tänään ja ikuises-

ti. Pitääkö se paikkansa?

Hän [Jeesus] sanoi, ettei Hän tee mitään muuta kuin sen, minkä Isä näyttää Hänelle. Pitääkö paikkansa? Hän sanoi: "Sitä, mitä minä teen, tulette tekin tekemään." Pitääkö paikkansa? Se osoittaa Raamatun oikeaksi.

Selvä. Tässä on tieteellinen todiste, tämän päivän, samasta Tulipatsaasta. Teillä on oikeus, täysi oikeus kysyä George J. Lacylta. Teillä on täysi oikeus katsoa tätä. Minä pyydän teitä tekemään sen. Tässä kirjassa, osoitteet, kaikki. Mistä tahansa näistä todistuksista, mitä tahansa näistä asioista, ne kaikki ovat autenttisia. Kysykää niistä ja tutkikaa. Soittakaa sinne. Jos te vähän epäilette, minä maksan kyllä teidän puhelunne.

No niin, sitten täällä Pyhä Henki tekee joka ilta samoja asioita kuin Jeesus Kristus teki, kun Hän oli täällä maan päällä. Pitääkö paikkansa? Niinpä, siis on kolme todistajaa: Raamattu, tiede ja Pyhä Henki ovat nyt läsnä tehdäkseen sen. Pitääkö tämä paikkansa?

46 Teille on synti olla nyt uskomatta, koska epäusko on synti. Se on ainoa synti, mitä on olemassa. Enpä usko, että pääsen siihen tällä viikolla– sillä aikaa, kun minun poikani järjestää jonoa tuolla. Auttaisiko joku ovimiehistä häntä? Tai onko… Saitko jo ne kaikki viisitoista? Selvä. Minä haluan, että katsotte kortteja; siellä saattaa olla joku, joka on kuuro, eikä pysty nousemaan – ymmärrättehän? – heillä ei ole ketään näyttämässä heille…

Siis, minä haluan teidän olevan rukouksessa. Haluan, että te uskotte koko sydämestänne. Tässä on yksi asia– joka saa minut vähän miettimään, ystävät. Hetkeksi– mietitäänpä yhdessä, kuinka tuo… onko siinä ensimmäinen potilas? Tuokaa vain heidän tänne.

Mikä– mikä sai minut levottomaksi, on se, että Pyhän Hengen kansan keskuudessa, joka on opetettu uskomaan yliluonnolliseen, ja sitten kun te näette Jumalan todellisessa voimassaan; ja tulevan todistetuksi ilman epäilyksen häivääkään, minusta tuntuu siltä, että jokaisen pitäisi [sen johdosta] lennähtää melkein taivaan kotiin!

47 Mutta, tiedättekö mitä? Me sanomme joskus: "No, oikein kiva. Kyllä Herra. Me kyllä arvostamme tuota, Isä", ja menemme kotiin niin, kuin kyse olisi vain jostakin päivittäisistä rutiineista. Miksi? Veli, sisar; jos oltaisiin Afrikassa, ja Pyhä Henki kulkisi siellä yleisön seassa, ja kutsuisi jonkun, ja kertoisi, mitä hänessä on vikana, jossakin siellä, synti hänen elämässään, tai jostakin, mitä hän on tehnyt, te kuulisitte neljä tuntia kil-

jahduksia; ette saisi ihmisiä hiljenemään. Kaikki lankeaisivat polvilleen ja antaisivat sydämensä Kristukselle siinä paikassa. Mikä on… ei– ei ole yhtään vaikeaa kutsua ihmisiä Jumalan luo siellä, antaa– annetaan heidän nähdä jotakin yliluonnollisena; vain sen he haluavat tuntea. He ovat lukeneet siitä Raamatusta ja kun he näkevät sen, he uskovat siihen. Mutta, tänään, me keksimme sille selityksen, tiedättehän– kyse on jostakin muusta. Se on syynä siihen, ettemme me pääse mihinkään. Siitä syystä meillä Amerikassa ei ole minkäänlaista herätystä.

Minä kuulin Billy Grahamin sanovan muutama päivä sitten; hän sanoi: "Minä kävin kaikkialla, joka puolella maata, mutta me emme saaneet aikaan minkäänlaista herätystä."

48 Minä ajattelin: "Billy, tuo on totta." Seuraavan kerran, kun pääsen puhumaan hänen kanssaan; aion kertoa, miksi. Näin on. Jos hän olisi tehnyt niin kuin George Jeffreys käski hänen toimia siellä Lontoossa, Englannissa: "Opeta Pyhän Hengen kastetta, ja pysy omalla paikallasi", niin hän olisi pysynyt [herätyksessä?]. Näin on.

Kun hän seisoi Lewi Petrusin vieressä ja istui aivan minun vieressäni, hän sanoi: "Aion lähteä Englantiin ja saada itse Pyhän Hengen kasteen." No niin. Jos hän olisi saanut sen aloitettua, ennen kuin ihmiset saivat hänet jähmettymään kuoliaaksi. Minä olen hänen pahoillani hänen puolestaan. Tuo iso saarnaajajoukko yrittää pitää hänet maahan painettuna; uskon, että se poika pääsisi todella ulos, mutta hänet on sidottu. Hän kyllä tietää, mikä on totuus. Tähän asti Jumala… Rukoilkaa noiden poikien puolesta. Rukoilkaa kaikkien puolesta.

Yksi pojista, Hyman Appelman; minä haluan, että sinä varmasti rukoilet hänen puolestaan; minun pitäisi tavata hänet muutaman päivän päästä. Jumala antoi minulle häntä koskevan näyn. No niin, valmiina.

49 No niin, rouva; siis haluaisin, että te tulisitte tänne hetkeksi, sisareni. Siis kun te ihmiset tulette, minä en halua, että te tulette ikään kuin koskettamaan jotakin toteemipaalua tai jotakin. Se ei toimi. Täällä ei ole mitään; minä olen vain teidän veljenne; en sen enempää Jumalan silmissä kuin mikään muukaan, tai tämä mikrofo… Siis, minä en ole sen enempää kuin tämä mikrofoni, tietenkään, koska me olemme inhimillisiä olentoja, Jumalan tyttäriä ja poikia. Mutta, kun te tulette, minä haluan, että te uskotte, että olette tulleet Hänen eteensä. Ja minä haluan, että tulette kunnioittavin, puhtain sydämin, uskoen kaikesta sydämestänne, että Jumala tulee tekemään jotakin teidän hyväksenne. Pyytäkää silloin Ju-

malalta, niin te saatte sen, mitä te olette pyytäneet. Tulkaa kunnioittaen. Tulkaa kuten Martta tuli, kun hän lankesi Jeesuksen jalkojen juureen. Hän sanoi: ”Herra, jos Sinä et olisi ollut täällä, minun veljeni ei olisi kuollut, vaan, mitä sitten Sinä pyydätkin Jumalalta, Jumala tekee sen.”

Siinä se. Sellainen te olette.

50 Nyt, rouva, te olette ensimmäinen potilas tänä iltana, ehkä, otetaanpa vähän draamaa, te ja minä; ja jutellaan hetkinen… Jos minä… Jos me eläisimme silloin Raamatun aikoihin, ja nyt, te olisitte kävellyt kadulla, ja olisitte nähnyt Jeesus Nasaretilaisen; Hän olisi käyttänyt tätä pukua, tätä paitaa ja solmioita, te kävelisitte Hänen luokseen ja sanoisitte: ”Herra, ole minulle armollinen.”

Siis, minä en tiedä, mikä teitä vaivaa; saattaa olla, ettei teissä ole mitään vikaa. Jos ei ole, olkaa varma, että Hän kyllä sanoo siitä. Näettekö? Jos te olette täällä vain huiputtamassa, te tulette kyllä näkemään, mitä tapahtuu muutamassa hetkessä. No niin.

51 Niinpä, jos te olette syvästi vilpitön, mitä uskon teidän olevan, jos te puhuisitte Hänen kanssaan, Hän puhuisi teidän kanssanne niin kuin minä puhun. Hän sanoisi: ”Siis, nainen”, tai jotakin muuta, hän pitäisi yllä pientä keskustelua kanssanne niin kuin Hän teki tuon naisen kanssa kaivolla. Sitten Hän menisi suoraan siihen, mikä teidän ongelmanne on ja kertoisi teille. Hän sanoisi: ”Siis, te– te elätte synnissä”, tai te… te olette tehnyt jonkin tietyn jutun, tai teillä on kasvain tai teillä on tubi tai–tai mitä se nyt sitten olisikaan. Hän kertoisi teille, mikä teitä vaivaa. Sitten Hän sanoisi…

Te sanoisitte: ”Herra, tahtoisitko Sinä auttaa minua?”

Hän sanoisi: ”Voin, jos sinä uskot.”

Te sanoisitte: ”Herra, minä uskon.”

Hän sanoisi: ”Siis, sinun uskosi mukaan, tapahtukoon sinulle uskosi mukaan.”

Pitääkö tämä paikkansa? Tällä– tällä tavalla Hän toimi. Siinä kaikki.

52 Niinpä, jos Hän on sama eilen, tänään ja ikuisesti, Hän liikkuu palvelijoissaan ja toimii samalla tavalla. Kyse on samasta Jeesuksesta. Voisitteko tulla vähän tännepäin, – soittaisitteko vähän kovempaa sitä. Näin on hyvä.

Tuossa laulussa on jotakin, mitä Jumalan enkeli rakastaa. Minä olen katsonut tätä naista kolme– neljä kertaa; ei minkäänlaista vastakaikua.

Hänen [Herran] voitelunsa ei ole vielä läsnä. Nyt, puhutaan vielä hetkite ja minä; ja sitten, ehkä, Hän puhuu meille.

53 Uskotteko te– uskotteko te, että– että Jeesus Kristus on sama eilen, tänään ja ikuisesti? Ja uskotteko te, että Jumala voi antaa minun tuntea teidän elämänne? Uskotteko te sen? Siis, te tiedätte, etten minä tiedä sitä; sillä luulisin, etten ole eläissäni tavannut teitä. Me emme tunne toisiamme, mutta jos Jumala antaa minun tietää siitä– ja jos Hän tekee sen, tekisikö se teidät onnelliseksi? Tekisi… vahvistaisiko… jos minä olen kertonut… Siis, katsokaapa tänne, minä haluan, että yleisö ymmärtää tämän. Tämä nainen on vieras, minä olen vieras, siis, jos te vain saisitte tämän, tämä yksi nainen tässä saisi koko illan menemään kohdalleen, jos Jumala tekee sen. Hän ei ehkä [aina] puhu kaikille. Minä en tiedä; se on Hänen asiansa. Mutta, jos Hän ja tämä nainen… Kääntykääpä tännepäin, rouva; minä en tiedä teistä mitään, enhän? Minä olen täysin vieras hänelle; minä olen vieras kaikille teillä siellä. Minä en tiedä teistä mitään, mutta jos Pyhä Henki paljastaa edes yhden asian, se saisi tämän yleisön sanomaan: "Kiitos, Herra Jeesus; minä uskon Sinuun."

54 Siis, tämä… Henkilön ei tarvitse olla täällä lavalla. [Nauhassa tyhjä kohta.] Te ihmiset siellä, te, joilla ei ole nyt rukouskorttia, katsokaa tännepäin; uskokaa koko sydämestänne ja ruvetkaa vain rukoilemaan ja pyytämään, että Jumala auttaa teitä; antaa teille uskoa.

Jumalan enkeli tulee lavalle ennen kuin me edes aloitamme. Ystävät, minä olen sanonut teille Raamatun totuuden. Tiedän, että yleisössä on uskoa, Pitää vain odottaa siihen asti, kun näen jotakin ilmestyvän… Täällä on vain "kotiväkeä," koska rukoushuone ei edes ole täysi tänä iltana, (näettekö?) Me vain istumme täällä odottamassa.

55 Siis, minä haluan nyt jonkun rukoilevan, jolla ei ole rukouskorttia niin, että nähdään, ettei teillä tarvitse edes olla rukouskorttia, että Herra puhuisi teille.

Mitä te siitä ajattelette, rouva? Te, uskotteko te? Siis, se rouva siinä sitten teidän vieressänne rukoilee; minä puhun hänelle. Te rukoilette, ettekö rukoilekin, rouva, se pikkurouva siellä sinisessä leningissä, Kyllä, Minä yritin ottaa sen naisen siellä, mutta minä… Onko teillä rukouskortti? Teillä ei ole rukouskorttia. Uskotteko te, että minä olen Jumalan profeetta? Siis, uskotte. Teissä ei ole mikään vialla, vaan te ajattelette jotakuta toista, joka on kaukana täältä. Jos se pitää paikkansa, nostaisitteko kätenne? Eikö se olekin, jolla on komplikaatioita, koko lailla; hän on rau-

haton, sekaisin, ja lannistunut? Pitääkö paikkansa? Jos se on totta, nostakaa kätenne. Suunnilleen keski-ikäinen nainen… Selvä. Nouskaa seisomaan. Jos tämä on totta, heiluttakaa kättänne ihmisille. Nyt, menkää kotiin ja pankaa tuo sama käsi sen naisen päälle, niin hän tulee paranemaan. Selvä. Jumala teitä siunatkoon.

56 Nyt. Uskotteko te? Siis, Pyhä Henki on täällä. Siis, katsokaa tännepäin, rouva. Uskotteko te, että minä olen Hänen profeettansa? Kyllä. Minä tiedän, mikä teitä vaivaa. Teillä on syöpä. Eikö pidäkin paikkansa? Syöpä on paha. Ja tuo syöpä on rinnassa. Pitääkö paikkansa? Se on rinnassa; pitääkö paikkansa? Selvä. Menkää ja tulkaa terveeksi Herran Jeesuksen nimessä…

Uskokaa. Nyt, Herran enkeli on teidän keskuudessanne. Uskokaa.

Hyvää päivää, rouva. Uskotteko te, että minä olen Jumalan profeetta? Uskotteko te, että se, mitä minä sanoin tuosta enkelistä on totta? Te– te mietitte myös jotakuta toista. Se on teidän poikanne. Ja poikanne on sananpalvelija. Pitääkö se paikkansa? Hän on sairaalassa; tai hoitolaitoksessa. Pitääkö se paikkansa? Te olette hänestä huolissanne. Jumala teitä siunatkoon.

Meidän taivaallinen isämme; me rukoilemme, että Sinä siunaisit sitä poikaa. Tuo hänet sieltä ulos. Paranna hänet. Siunaa tätä rakasta kunnon äitiä…?...

Uskokaa Jumalaan.

57 No niin, rouva, uskotteko te? [Kyllä.] Uskotteko te Jumalaan? [Kyllä.] Uskotteko, että Kristus oli Jumalan Poika? [Kyllä.] Uskotteko te, että minä olen Hänen profeettansa? [Kyllä.] Te– teillä on kasvain. Pitääkö se paikkansa? Ja kasvain sijaitsee korvassanne, vasemman korvanne takana. Pitääkö se paikkansa? Se ei näy tähän, mutta se on… Olkaa hyvä. Selvä. Siis, lähtekää ja tulkaa…?...

Uskokaa. Älkää epäilkö. Uskokaa.

58 Mitä te tästä ajattelette, te, herra, joka istutte siellä hihat käärittynä. Uskotteko te minun olevan Jumalan profeetta? Te istutte siellä ja itkette, koska te olette huonossa kunnossa. Teillä on korkea verenpaine. Pitääkö se paikkansa? Jos te ette parane, te tulette kuolemaan [sydän/ halvaus]kohtaukseen hyvin pian. Te tiedätte sen, ettekö tiedäkin? Miksi ette siinä tapauksessa nousisi ylös ja ottaisi vastaan parantumistanne? Jos Jumala täällä, vetää teidät esiin yleisöstä sanoakseen… Nyt, Jumala teitä

siunatkoon. Jumala kanssanne!

No niin. Ja te tiedostatte olevanne lähellä kuolemaa ettekö tiedostakin? Te olette lähes niin huonossa kunnossa kuin tuon sairautenne kanssa vain voi tulla. Teillä on diabetes– pahin mahdollinen tyyppi. Pitääkö se paikkansa? Mikään muu kuin Jumala ei voi auttaa teitä. Otatteko te Jumalan vastaan pelastajananne ja parantajananne tänä iltana? Tarkoitan, pikemminkin siis parantajananne, te olette ottanut Hänet jo vastaan sinä toisena. Uskotteko te, että Hän on teidän parantajanne nyt? Siinä tapauksessa, Jeesuksen Kristuksen nimessä, tulkaa terveeksi; ja menkää…?...

Älkää epäilkö. Uskokaa. Siis, kasvattakaa uskoanne te siellä ylhäällä, veli; selvittäkää asianne ja menkää ja toimikaa niin kuin te olisitte normaali ja terve. Halleluja!

59 Uskotteko te Häneen? Teillä on tyrä, eikö olekin, herra, te joka istutte siellä …?... päässä. Älkää pelätkö sisar, minä näen, että te olette rukoillut hänen puolestaan. Minä en tunne teitä; en ole milloinkaan tavannut teitä, mutta tämä on totuus. Näin on. Se pikkukaveri siellä teidän takananne, hän pelkää kovasti; eikä tiedä; hän on todella jännittynyt ja poissa tolaltaan. Hänellä on eturauhasvaiva. Te tiedätte, että se on totta. Haluatteko tekin ottaa parantumisenne vastaan? Selvä, herra; Herra teitä siunatkoon. Jumala siunatkoon teitä. Jumala teitä siunatkoon.

60 Tulkaa, herra. Uskotteko te? Uskon, että minä havaitsin, teillä olevan vilpitön sydän. Uskotteko te minun olevan Jumalan profeetta? En ole nähnyt, enkä kuullut teistä mitään eläissäni; mutta tässä ei ole kyse teistä. Kyse on teidän lapsestanne. Pitääkö se paikkansa? Vauvalle on tehty jokin kirurginen toimenpide; kasvainleikkaus. Sillä on toinenkin; ja kasvain on sen suussa, leuassa. Pitääkö se paikkansa? Ja, ettekö te olekin ollut kirjeenvaihdossa jonkun kanssa… Pitääkö se paikkansa? Pitää paikkansa. Kyllä vain. Ja teitä on neuvottu tulemaan tänne ja saada selville jotakin tuon lapsen operaatiosta. Minä en lue teidän ajatuksianne, vaan Jumalan Henki on täällä.

Herra, Jumala; taivaan ja maan Luoja. Siunaa tätä lasta ja tätä miestä…?... onnistukoot tuo leikkaus; tulkoon tuo lapsi normaaliksi, Jeesuksen Kristuksen nimessä…?...

Uskokaa Jumalaan. Jokaisen teistä pitäisi uskoa juuri nyt. Uskokaa Jumalaan; älkää epäilkö.

61 Uskokaa ja tulkaa rouva. Haluatteko te päästä tuosta vatsavaivasta? Lähtekää siinä tapauksessa ja syökää mitä haluatte. Uskotteko te siihen? Selvä, menkää ja tehkää se sitten.

Jossakin siellä oikealla, siellä on pieni tyttö jonkin… Näen– näen koko ajan pari pientä tyttöä seisomassa edessäni täällä jossakin, joilla on jotakin vialla kurkussaan, nielurisoissa tai jotakin. Se on– se on täällä minun edessäni, mutta minä en pysty sanomaan, missä nuo lapset ovat. Heidän täytyy olla jonkun huostassa. Siinähän he ovat; näin on. Tässä ne kaksi lasta ovat– menkää; älkää, pelätkö äiti.

Pyhä Henki on täällä…?... teidän vatsavaivanne; menkää ja syökää Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä…?... Haluatteko parantua? Nostakaa kätenne; ottakaa parantumisenne vastaan Jeesuksen Kristuksen nimessä. Korottakaa äänenne…?...

62 Niin sitä pitää. Tuo on vanhaa helluntaikokousta! Nouskaa ylös siellä, herra; Jumala parantaa teidät tuosta sappivaivasta; se joka istutte siellä takana. Haluatteko te päästä tuosta sappivaivasta, te, joka istutte siellä rivin päässä? Jos haluatte, nouskaa seisomaan ja ottakaa parantumisenne vastaan. Jeesus Kristus parantaa teidät.

Mitä te siihen sanotte? Kuinka moni haluaa parantua nyt?